

La Tria dels Professors Curs 2015-16

Taller Autobiografia, diari íntim i altres literatures del jo.
Raquel Pícolo

Olga Codina i Escuero

Històries que ens fan reflexionar.

Avui no he pogut anar a treballar, el meu fill petit, en Pau, té la grip i està amb febre a llit. Feia temps que no es posava malalt. No puc dir que m'agradi que en Pau es posi malalt, però quan els vailets comencen a entrar en l'adolescència, ja no volen que els aviciis tant i únicament quan no es troben bé s'adonen que encara et necessiten, que no són tan grans com es pensen, com volen aparentar; aleshores et demanen altra vegada que els ajudis, que els donis més caliu, que estiguis més per ells.

En Pau és un nen fort, esportista, i amb molt bon sentit de l'humor; trets heretats del seu pare, sens dubte. També té molta imaginació i creativitat; crec que això ho ha heretat de mi.

Avui ha estat un dia, com ho diria.... estany? D'aquests dies que estan catalogats com a dies fora de la normalitat on, com a mare, he pogut dedicar-me més intensament a la família i especialment al meu fill; no he parat de preparar sopetes calentes, controlar la febre, els horaris de la medicació. Ara a les vuit del vespre jaestic completament esgotada, tinc ganes d'anar a dormir.

Entro a l'habitació del meu fill per darrera vegada abans de posar-me al llit, per donar-li la medicació, sembla que ara està molt millor. Quan de sobte em demana:

- Mama, no marxis encara. Perquè no m'expliques un conte?
- Un conte? No veus que ets massa ganàpies, ja te'ls saps tots de cap a peus. – li responc

Però, de sobte, m'adono que feia temps que no compartíem plegats una estona de lectura, estones que jo mateixa també enyoro, històries que el pas del temps ha anat esborrant a poc a poc, sense adonar-me'n i ara que en Pau m'ho demana, llegir un conte, una novel·la o uns minuts de conversa, ens aniria bé a tos dos. Així doncs, li proposo una nova manera d'explicar un conte, li faig triar-ne un de popular, que sigui senzill i conegut alhora i ...

- D'acord Pau, farem un invent, crearem un conte nou a partir d'un conte que tu coneguis, quin conte t'agradaria reinventar?
- La caputxeta vermella, crec que vull fer aquest, mare – digué en Pau.
- Doncs, comença la història, apa som hi!

Hi havia una vegada una nena de pell morena, ulls verds i amb una cabellera negra, llarga i llisa que li queia fins a la cintura; es deia Soledat, però al poble on vivia tothom la coneixia per la caputxeta d'ulls verds.

La Soledat cada tarda, abans que es pongués el sol, anava a visitar l'àvia, que vivia en una caseta al mig del bosc. Era un bosc molt frondós. Dia rere dia, de camí cap a ca l'àvia, gaudia de la natura, dels esquiroles, dels conills, dels cérvols, de les plantes, del soroll del vent, dels arbres, de l'olor de terra humida, del bosc. Es passava les hores escoltant les fulles, mirant les postes de sol. Les passejades pel bosc li aportaven un munt de sensacions que la feien sentir lliure, feliç, valenta, segura de si mateixa.

A mig camí de ca l'àvia, sempre s'aturava a descansar sota un pi centenari d'arrels tan grans que semblaven cordes enrotllades al voltant del tronc. Un dia rere aquell pi centenari, la Soledat sentí un soroll, era un soroll diferent, com de plor ofegat, donà la volta a l'arbre i es trobà amb un nen un xic més gran que ella, un nen que plorava perquè s'havia perdut al bosc. Ella li mostrà el camí de tornada al poble.

- I el llop, que no surt, el llop? – preguntà en Pau.
- No, Pau, és un conte diferent, ja veuràs- li vaig respondre.

El nen es deia Narcís, tenia la cara rodona, la pell blanca com un got de llet i uns ulls grossos i blaus, d'un blau tan transparent que semblava aigua de mar, els cabells eren tan rossos que quasi semblava albi. Estava més aviat refet, però era àgil i fort. La Soledat i en Narcís es feren amics.

Cada tarda es trobaven al bosc i compartien el viatge junts, converses, jocs, tenien una connexió, un lligam tan fort l'un per l'altre, que semblava com si s'haguessin conegut tota la vida. Tot era perfecte, la felicitat, l'alegria de gaudir d'aquelles passejades del capvespre. La Soledat desitjava cada dia que arribés el capvespre per poder trobar-se amb en Pau de camí a ca l'àvia..... i.....

- Va venir el llop!!! –va exclamar en Pau.
- Escolta i veuràs que passa -li responc.

Un capvespre en Narcís no va comparèixer, no va avisar; la caputxeta d'ulls verds l'esperava asseguda sota aquell pi frondós, i de sobte.....

- Ring!, ring!, ring! Ringggggg...
- Ostres! Un telèfon mòbil -digué la caputxeta.

Agafà el mòbil i veié una nota, era una carta d'en Narcís, que deia així:

- Hola Soledat, els meus pares m'han regalat un altre telèfon mòbil, un de primera generació, com que el que tinc vell no sé què fer-ne; te'l regalo i així a partir d'ara, podem parlar per whatssap i enviar-nos fotos.
- Quina sort! -pensà la caputxeta.

I així fou, cada dia, s'enviaven missatges, imatges i fotos d'on estaven, del que feien, del que menjaven, a tota hora. Però a partir d'aquell moment no hi va haver més trobades. En Narcís li enviava fotos d'ell i ella les desava a la galeria d'imatges del seu telèfon regalat, es pensava que així estaven més junts, que compartien més.

- I què va passar? -em preguntà en Pau.

Doncs que ja res fou igual, cada tarda la caputxeta anava a ca l'àvia pendent dels whatssaps, dels missatges, estava atrapada, lligada i dominada al seu amic i al seu telèfon. Caminava pel bosc sempre mirant el mòbil, pendent dels missatges, de les fotos que en Narcís li enviava. Ja no gaudia de la natura, no podia escoltar els sorolls de l'aigua, del vent. Vivia immersa en un món estrany. Una tarda plujosa d'hivern, quan el sol anava minvant, ella seguia caminant sense adonar-se que es feia fosc, seguia enviant missatges i conversant a distància, fins que de sobte el seu peu va lliscar per l'arrel d'aquell pi centenari, va perdre l'equilibri, va caure a terra i es va esquinçar el turmell del peu dret; el telèfon va sortir disparat per l'aire.

Es va fer fosc, plorava, estava plena de fang, la sang li regalimava pel genoll, quasi no podia caminar. S'aixecà a poc a poc, tot era fosc, la llanterna del telèfon no li funcionava, però podia fer trucades, va trucar a en Narcís, perquè l'anés a buscar, però en Narcís li va respondre que aquella tarda no podia, que tenia partit de futbol amb els amics.

Aleshores es va adonar que estava sola, que ja no tenia ningú amb qui compartir de veritat, això pensava, pensava que el mòbil li havia llevat la llibertat, l'amistat. Cosa que tampoc era del tot veritat.

Va seguir caminant en la foscor del bosc, gràcies a la llum màgica d'unes lluernes que estaven al marge del camí, quan, de sobte, tornà a sonar el telèfon. Era en Pep, aquell amic de la infància, que trucava per convidar-la al seu aniversari. La Soledat li explicà que havia caigut al bosc i que anava de tornada al poble, en Pep l'anà a buscar al bosc.

Aleshores, la caputxeta s'adonà que l'amistat de veritat no és aquella que es compra, no és aquella que crea domini ni tampoc és aquella que no es viu en la realitat. Que l'ús de les noves tecnologies com el telèfon pot fer nos sentir sols o pot ajudar-nos en moments difícils, tot depèn de la decisió de cadascú. I la caputxeta d'ulls verds, va seguir el seu camí cap a ca l'àvia amb una bona lliçó apresada.